

И пак се втурнаха токове от една хиляда към друга.

И пак милиони работници потеглят към кулата.

Изново от единия край на земята до другия се разливат стоманените водопади на работата, и кулата, като тръба-гигант, събира ги в трепетната песен на бетона, пръстта и метала.

Никой не може да разбие, да разруши, никой не може да отнеме тази кована кула, дето слети са в единна душа работниците от целия свят, дето се чува пристъпът и отбоя на техните движения, дето сълзите и кръвта отдавна вече са се превърнали в желязо.

О, върви, гори, издигай се още и се изправяй още по-високо, по-волно, по-смело!

Нека стават още катастрофи...

Напред са още много гробове, още много падения

Нека!

Всички гробове под кулата още веднъж ще се залее с тежък бетон, подземните слоеве ще се сплетат в желязо, и над подземния град на смъртта ти се издигай безстрашно!

И върви!

И гори,

Пробивай със своя остър прът висините,

Ти, наш дързък свят на кулите!

